

Jan Sedláček: Chci svobodu. Tu svobodu, po níž se volalo v roce 1989

- CZ24 News | 17. listopadu 2022

ČESKO: Když říkám, že chci svobodu, vždy se najde někdo, kdo mi řekne: “Co blážíš, vždyť už svobodu máme! Co ještě chceš?”

Na to je jediná odpověď: Ne, vážení, nemáme tu svobodu. Ačkoliv nás média a politici přesvědčují, že žijeme ve svobodné společnosti, pořád tu v mnoha ohledech žijeme v nesvobodě. Navíc se situace zhoršuje a každým dalším rokem přicházíme o další a další část našich svobod. Pokud se alespoň 90. léta mohla označovat jako trochu svobodnější, dnes to již neplatí.

A co vlastně chci? Co se tu musí stát, aby nastala svoboda? Napíšu to všechno přehledně:

Chci skutečnou svobodu slova. Chci, aby se tu dalo svobodně mluvit nejen o počasí nebo o některých povolených politických tématech, nýbrž o všech tématech včetně těch opozičních. Chci, abych mohl svobodně říci jakýkoliv politický názor a nemohli mě za to zavřít.

Chci tady svobodu podnikání bez státních buzerací. Chci mít možnost si otevřít hospodu a mít tam puštěnou televizi, aniž by šmejdi z OSA ze mě vymáhali výpalné. Chci, aby babky na vesnicích mohly vyrábět marmelády a prodávat je, aniž by po nich šly úřady. Chci, aby šikovní lidé mohli svobodně tvořit a nebyli zahlceni haldami úředních lejster.

Chci si při koupi auta svobodně vybrat, zda to bude klasické auto se spalovacím motorem, nebo elektromobil. Chci, aby se trh s auty řídil přáním zákazníků a nikoliv centrálním plánováním od klimamlasů.

Chci svobodu pohybu bez totalitního šmírování. Chci projet autem z jednoho konce republiky na druhý, aniž by novodobá StB šmírovala mé auto skrz GPS nebo skrz kamery a rozpoznávání SPZ a dělala si na mě složku, kde jsem všude byl. Chci volně procházet městem, aniž by Velký bratr neustále sledoval, kde jsem a co dělám.

Chci svobodně žít a nakládat se svými věcmi, pokud tím neobtěžuju druhé. Chci mít možnost si na svém dvorku chovat slepice, aniž bych to musel kamsi nahlašovat. Chci si na zahradě postavit kůlnu a [podél zahrady plot](#) bez běhání po úřadech. Chci, aby se bytová družstva mohla soustředit na důležité věci a nemusela řešit všemožné zbytečné úřední výkazy.

Chci si svobodně zvolit ty, kdo budou tvořit naše zákony. Chci, aby všechny zákony a pravidla, které zde platí, vytvářeli pouze lidé, jejichž složení mohu ovlivnit ve volbách, a nikoliv kdosi ze zahraničí, jehož volební lístek jsem nikdy nedostal do schránky.

Chci si ve volbách svobodně vybrat, komu hodím svůj hlas. Chci, aby vnitřáci a veřejnoprávní média přestali manipulovat s lidmi tím, že dávají stranám nálepky “populismu” či “extremismu”. Chci, aby ČT dávala všem kandidujícím stranám stejný prostor, abychom si z nich mohli vybrat svobodně a bez podsouvání, kdo je volitelný a kdo ne.

Až se dočkám tohoto všeho, tak budu moci říct, že žijeme ve svobodném státě. Tehdy možná dokonce splním přání některých svých oponentů a částečně se stáhnou z veřejného prostoru, protože už tu nebude ten hlavní nešvar, na který bych musel upozornit.

Než se tak ale stane, budu i nadále bojovat za svobodu. A nejen symbolicky 17. listopadu. Neustále.

AUTOR: Jan Sedláček

[ZDROJ](#)